

Gyvybė – dovana, branginkime ją

Jei manęs kas paklaustų, koks žodis man yra pats gražiausias, artimiausias ir šilčiausias širdžiai, aš atsakyčiau, jog tai - gyvybė. Gyvybė yra dovana, kurią mums padovanojo mūsų tėvai. Tai jie mums suteikė sparnus, atvėrė duris į šį platųjį pasaulį, po kurį mes skraidome su jais. Sparnai man simbolizuoja gyvybę. Turėdami juos mes jaučiamės laisvi, gyvybingi ir turime galimybę kilti. Kilti kuo aukščiau. Galimybę skristi ir pažinti pasaulį.

Skraidydami mes atrandame daug daugiau, nei manėm esant šiame pasaulyje paslapčių. Kiekviena žingsnelyje mus globoja gyvybė, nors kartais to visai nesuvokiame. Ji mus sergėja, ir už tai mes turime būti dėkingi. Žmonės, gyvendami sveiką gyvenimo būdą, atsidėkoja, saugo ne tik save, bet išsaugoja ir savo sparnus. Tačiau gyvybė nėra amžina. Po kurio laiko ji mus palieka. Mūsų sparnai išskrenda ir atitenka kitam žmogui. Tuomet jie kitam suteikia gyvybę, kurią išrinktasis turi saugoti. Kartais atsitinka taip, jog žmogus nesirūpina savimi, neprižiūri savųjų sparnų. Žmogus juos karmo. Šie pradeda nykti ir vieną dieną nukrenta. Gyvybė palieka žmogų. Tuomet išnyksta viskas. Lieka tik tuščia vieta, kurios jau niekas nebeužpildys. Tuomet sparnų susigrąžinti nebegalime. Žmogus nepajėgus to padaryti.

Gyvenime mums yra suteikta tik viena galimybė išgyventi ir kovoti už save, už savo gyvybę. Todėl ir negalime karmyti savųjų sparnų. Juk kaip be jų skrisime toliau? Kaip mes kažką pažinsime ir suvoksime, jei jų nebeturėsime? Gyvybė yra brangiausia, ką mums galėjo suteikti tėvai. Ji yra neįkainojama vertybė, kurią mes turime branginti. Tačiau atsitinka taip, jog žmonės patys pasirenka nusikirpti sau sparnus. Jie suvokia sąmoningai, kad tai blogai ir daugiau niekada nesusigražins savųjų sparnų. Tačiau jie vis tiek nori jų atsikratyti. Sparnai kovoja kiek tik galėdami, kad išliktų. Jie kovoja ne tik už save, bet ir už žmogų, kuriam priklauso. Tačiau žmogaus galia nukirpti sau sparnus yra tokia stipri, jog niekas jos nesugeba įveikti. Sparnai silpsta ir galiausiai nukrenta. Tuomet jie nebegali „prisikabinti“ prie kito. Sparnai išnyksta visam laikui. Žmogus taip pat... Turime suvokti, jog kenkti sau ir kitiems nėra geras dalykas. Taip pat turime pagalvoti apie savo sparnus. Juk kenkdami sau, mes kenkiame ir jiems. Žalojame save, karpome sparnus. Kiekvienas pakirpimas yra savęs silpninimas, savęs nesaugojimas. Tačiau daugelis žmonių suvokia, jog darydami kažką blogą, jie kenkia ne tik kitiems, bet ir sau. Daugelis žmonių bando palaikyti sveiką, normalų gyvenimo būdą, jog išgyventų. Nors ir kaip būna sunku, jie stengiasi padaryti viską, kad sparnai jų nepaliktų. Šie žmonės yra taip prisirišę prie jų, jog nenori jų atiduoti. Nenori, jog sparnai juos paliktų. Tokie narsuoliai yra kovotojai. Jie kovoja už kiekvieną gyvenimo akimirką, tiki, kad verta gyventi ir kelti savo sparnus aukštyn, tiki pačiu gyvenimu.

Kartais atrodo, jog gyventi nebesinori. Atrodo, jog viskas yra netikra. Gyvenimas pasidaro pilkas. Tačiau nors ir kaip būtų sunku, nereikia pasiduoti. Reikia kovoti už savuosius sparnus, paaukoti visas jėgas, kiek reikia, kad galėtum gyventi toliau. Tad nežalokime ir nekarpykime sparnų, nes be jų mes negalėsime skristi toliau...

Gyvenimas duotas tik kartą ir reikia jį nugyventi taip, kad nebūtų gėda ne tik prieš kitus, bet ir save patį. Stiprinkime save ir savo sparnus! Skriskime į ateitį, nepasiduokime nevilčiai, Gyvenimas priklauso mums!

Saulė Gečiūtė 8e

Vilniaus „Taikos“ progimnazija